

СЦЕНА ІІІ.

(Остас сам Роман, задуманий прислухується піснi, потім надходить Микетей).

Микетей: Гей Романе, а ти що, чому своїх робітників не пильнуєш!

Роман: Біда дядьку, тай годі! Хіба не бачу я, як Галя що день слабша, що день блідніє і гине із тоски. Дитини нема, а ще як жінка умре, то тоді уже й мені не жити на світі.

Микетей: Бог отець всім нам. Ти Галі робити не дай, на аптику не жалуй, а якось воно буде. Ну, йди до роботи, а я зажду еще на твого наймита, поможу йому бочку з водою знести з воза. А вечером толока, тож то буде роботи. Ходи! (оба виходять).

СЦЕНА ІV.

(Музика тихо грає, за сценою чути спів мішаного хору. Співають побожну пісню, одну строфку, потім хор мовкне. На сцену виходять: Осип і Мартуся. обое страшно збіджені, Мартуся ледво на ногах тримася. Задержуються на краю сцени).

Мартуся: Осипе, я вже дальше не зайду.

Осип: Сядь Мартусе, відпочинь. Тут так тихо, ссь-в холодку заснеш, а я погляну, може тутки де єсть водиця. Таж ми вже так довго йдем, блукаєм, то може дійдем до того села, де твоя мати й отець.